

∞ Beagle 2 ∞

Christian Deterink

Lief thuisfront,

Alles goed daar, aan de andere kant van het universum? Is Xd;' }sd |]:D al weer hersteld van zijn En is die ruzie al opgelost tussen Ih":dA en Dk}q@`D ? En hoe gaat het toch met de oorlogen in het RhDH-kwadrant? Verschrikkelijk toch, die slachtingen die daar zijn aangericht....Ik mis jullie allemaal. Hier in deze uithoek van het universum kan het heel eenzaam zijn, weet je.

Zoals jullie hebben gevraagd hierbij een kort verslag. Ik ben nog steeds op rondreis. Of nou, laatst was ik eigenlijk alleen maar wat aan het rondhangen, vlakbij een klein zonnestelseltje (coördinaten: 478384:4398439:37609659:9419094, als je het wilt opzoeken). Ik besloot te lunchen in één van de gasreuzen die rond deze ster draaien, toen ik zag dat er vanaf een klein en merkwaardig blauw planeetje iets als een komeet werd afgeschoten. Ik begreep meteen dat het moest zijn gedaan door wezens die daar blijkbaar leven, een andere mogelijkheid was er eenvoudigweg niet. Niet bepaald intelligente wezens in ieder geval, want het miezerige ding, nog kleiner dan een Oiey;Q, moet je nagaan, had een onwaarschijnlijk lage snelheid. Ik volgde deze mini-sonde afwezig, terwijl ik in alle rust mijn lunch van waterstof en helium zat te verorberen. Maar op een gegeven moment werd mijn interesse gewekt toen ik doorkreeg dat deze sonde blijkbaar een naastgelegen planeetje als bestemming had. Terwijl ik ernaartoe zweefde keek ik meewarig en, toegegeven bijna vertederd, toe hoe onbeholpen de sonde landde op de oppervlakte van deze planeet. Eigenlijk was er nauwelijks sprake van een landing, het ding werd gewoon ruwweg hierop neergekwakt. Als ik er niet tijdig was geweest om het ding op te vangen, was het apparaatje zonder meer stukgeslagen.

Ik was inmiddels behoorlijk nieuwsgierig geworden en besloot de sonde nader te onderzoeken. Niet tot mijn verbazing bleek deze vol te zitten met primitieve apparaatjes die wij al niet meer gebruiken sinds het begin van het Tweede Era. Moet jullie je eens indenken! Ik vond het vertederend, bijna schattig. Ik moest zelf nog wat oude databases aanwenden om de apparatuur te snappen, maar ik begreep tenslotte dat de sonde blijkbaar was bedoeld om informatie te vergaren over deze planeet.

Ontroerend toch? Die wezentjes van die blauwe planeet zijn langzaam en heel voorzichtig hun vleugels aan het uitslaan. Waar onze kinderen spelletjes spelen door van planeet naar planeet te hinkelen en van ster naar ster, sturen zij nog een petieterig armzalig propje naar een nabijgelegen planeet waar ze zo te zien nog nooit geweest zijn....

Ik probeerde me voor te stellen hoe hun samenleving eruit moet zien. Zonder twijfel heel sober en bescheiden, maar vast ook vredig en gezellig. Want zijn wreedheden, afgunst en oorlogen niet voorbehouden aan vergevorderde en geperveteerde soorten als de onze? Waarschijnlijk hebben ze in gezamenlijke eendracht en absolute toewijding tijdenlang gebouwd aan hun prachtige sonde. Ik stelde me een idyllisch wereldje voor, met kleine eilandjes in veel water, vol nijvere kleine wezentjes, die, in de zalige onwetendheid van alle vreselijke dingen die in andere kwadranten aan de gang zijn, zich wijten aan hun simpele basale en terugkerende bezigheden.

En dat is de crux, lief thuisfront, van dit ongetwijfeld saaie relaas. Want dit voorval deed me eens te meer beseffen dat wij, met al onze rijkdommen, kennis en vermogens het uiteindelijk niets beter zijn dan zij door, op hun blauwe planeetje. Ergens hebben ze zelfs een moreel overwicht. Want dat stompzinnige vechten, laten ze inderdaad maar aan ons over. We zouden een voorbeeld aan hen moeten nemen! In ieder geval putte ik er hoop uit. Hoop dat alles toch nog goed kan komen in ons verscheurde universum, en dat hebben we hard nodig!

Net toen ik wilde vertrekken zag ik hoe er nòg een kleine sonde vanaf het blauwe planeetje richting mij werd geschoten, klaarblijkelijk met hetzelfde doel. Ik moet toegeven dat ik lachte. Ze bleven het proberen, die dappere onwetenden! Ik besloot hun bezigheden niet langer te verstoren. Laat ze maar eens ruiken aan het universum, dacht ik. Laat ze hun vleugels maar eens uitslaan. Maar als ze verstandig zijn niet te ver...

